

HANZADE SERVİ

TAŞLI YOKUŞ
SOKAK
NUMARA 5

Resimleyen: Orhan Umut Gökçek

otudem

HANZADE SERVİ

TAŞLI YOKUŞ SOKAK NUMARA 5

© 2025, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Hanzade Servi
RESİMLEYEN: Orhan Umut Gökçek
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Onur Çandır
SON OKUMA: Defne Beköz Beygiret
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malhköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 640 16 23

Birinci Baskı: Ağustos 2025 (2000 adet)

ISBN: 978-625-380-018-5

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

HANZADE SERVİ

12

tudem

Hanzade Servi

1978'de doğdu. Anadolu Üniversitesi, İletişim Bilimleri Fakültesi, Basın ve Yayın Bölümünü bitirdi. Çeşitli gazete ve dergilerde çalıştı; televizyon ve reklam projelerinde senaristlik ve metin yazarlığı yaptı. 2008 Tudem Edebiyat Ödülleri Gülmece Öykü Yarışması'nda *Ortanca Balık* adlı dosyasıyla Yayınevi Özel Ödülü'nü aldı. 2014 yılında *Karakura'nın Düşleri* isimli kitabıyla korku öyküleri yarışmasında birinci olan Hanzade Servi'nin *Kora ile Kelebek* kitabı da, Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı İlkgençlik Roman Ödülü'nü kazandı. Hanzade Servi, kitaplarını yediden yüz yetmiş yediye, ayırım yapmaksızın her yaştan ruhlar için yazıyor.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Sen de Oku: Çok İlginç Bir Haberim Var

Sen de Oku Klasikler: Peter Pan,
Bir Noel Şarkısı

Öykü: Ortanca Balık, Karakura'nın Düşleri

Roman: Su Günlükleri-1 Biz Arkadaş mıyız?,
Su Günlükleri-2 Ben Kıskaç mıyım?,
Su Günlükleri-3 Ben Yetenezsiz miyim?,
Umacı, Kalamar Pansiyon, Havuç Ağacı,
Kumdan Salıncak, Hayalet Tozu,
Hortlaklar Geçidi, Kumsal'ın Çizgili Dünyası,

Kora ile Kelebek, Yo-Yo-1,
Yo-Yo-2 Hebele Hübele Mühendisi,
Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk-1,
Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk-2
Mektup Ağacı, Bir Sir Kaç Kilometre?,
Tahtakurusu Motel'de 7 Gece,
Babamla Aramdaki 6 Kişi,
Zorbanı Nasıl Eğitirsin?
Taşlı Yokuş Sokak Numara 5

Başvuru: Karamel Kokulu Öykü Okulu

1. Bölüm

Ronaldo mu, Messi mi? 7

2. Bölüm

Taşlı Yokuş Sokak, 5 Numara 29

3. Bölüm

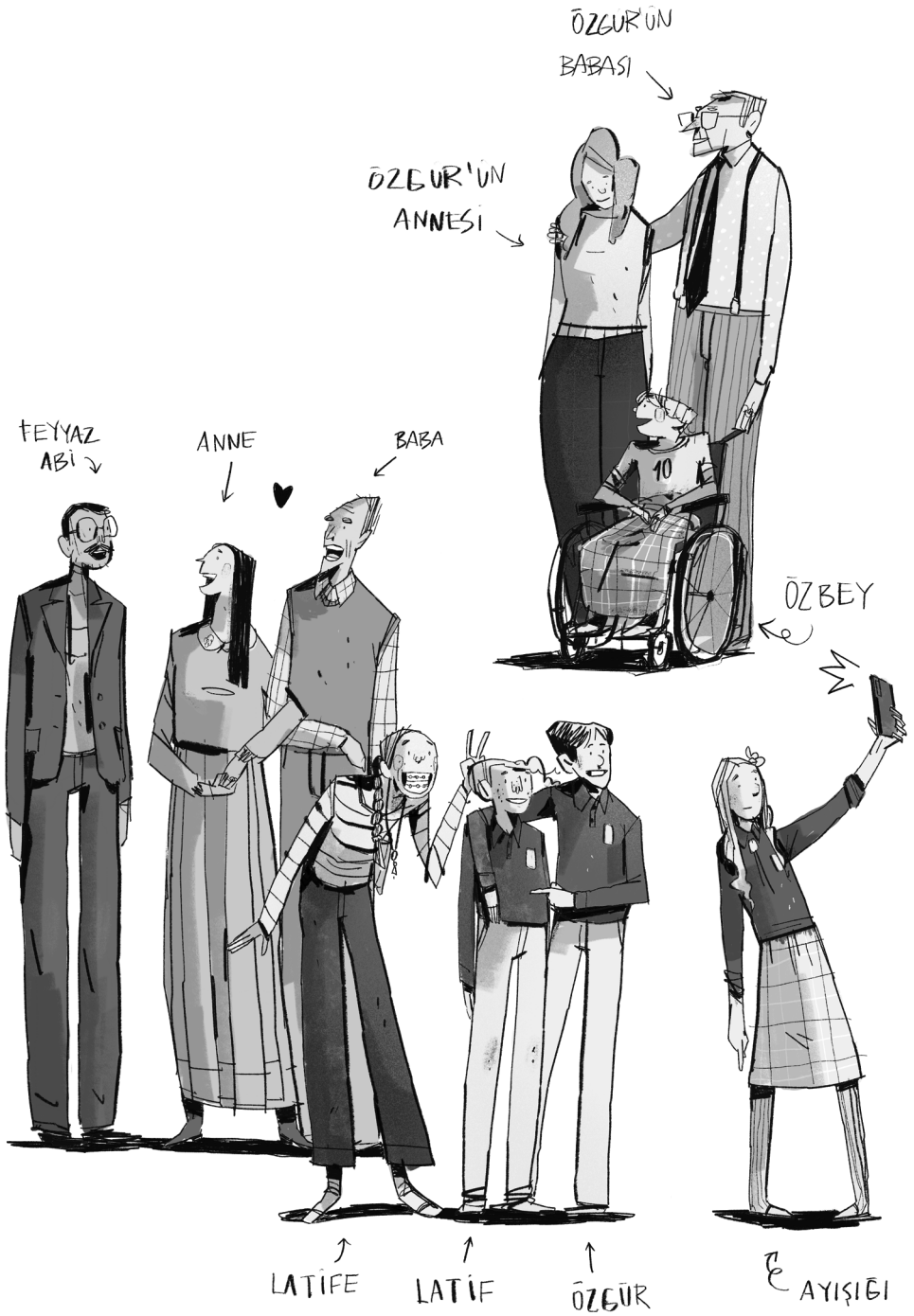
Bu Ev Yaşıyor 53

4. Bölüm

San Fırtına 79

5. Bölüm

Korucular ve Karadanalar 109

1. BÖLÜM

Ronaldo mu, Messi mi?

“Ronaldo mu, Messi mi?”

“Eee,” dedim, zaman kazanmak için. Sanki tüm geleceğim, bu soruya doğru cevap vermeme bağlıymış gibi heyecanlanmıştım. Aslında bir bakıma, öyle de sayılabiliirdi. Serbürent Gazi Kolejinde tam burslu okuyan tek çocuktum. Bu, durumumun kulağa havalı gelen açıklaması. Gerçek şu: Okuldaki, ailesi zengin olmayan tek çocuk bendim. Sekizinci sınıfa başlayalı üç ay oluyordu, henüz hiç arkadaşım yoktu ve okulun en popüler çocuğu, yanıma gelip bana bir soru sormuştu. Bu soruya, onu mutlu

edecek bir cevap vermeliydim. Ama o cevabın ne olduğunu bilmiyordum.

Asıl problem şuydu ki, Ronaldo ile Messi yanımdan geçse ikisini de tanımazdım. Futbolla uzaktan yakından hiçbir alakam olmadığı için eski okulumda da birkaç çocuk benimle dalga geçmişti. Bu okulda kimsenin gözüne çarpmadan yaşayıp gitmeyi umuyordum. Ama o iki isim yine karşıma çıkmıştı.

Özgür, yeşil gözlerini üzerime dikmiş, sakince cevabımı bekliyordu.

Özgür'ün babası Türk, annesi yarı İngiliz'di. Galiba hayatımda karşılaştığım en yakışıklı çocuktuk. Çok olgundu, çok güzel gülümsüyordu, çok espriliydi ve çok... kokuyordu. Sonuncusu, kesinlikle Özgür Anthony Korucu'yu tanımlayan özelliklerden biri olmamalıydı. Ona baktığınızda beyniniz, o zengin yakışıklılığı, pahalı ötesi bir parfümle tamamlıyordu. Gelin görün ki Özgür'e iki metre yaklaştığınızda bile, burnunuza korkunç bir ter kokusu çarpıyordu. İşin garibi, kimse bunu ona söylemiyordu. Peki, kendisi de mi koktuğunun farkında değildi? Ve bir insan, bu kadar çok nasıl kokabilirdi? Hem de her gün!

Korucu ailesinin, çok lüks bir sitede yaşadığını, sosyal medya paylaşımlarından biliyordum. Üç katlı, havuzlu bir evde... Havuzun yanına, birkaç inekle birlikte spor yapabilmesi için bir ahır inşa etmiş olamazlardı, değil mi?

Çünkü bu kokuya, terli ineklerle yakın temastan başka açıklama bulmak gerçekten zordu. Belki de kokmasına sebep olan bir rahatsızlığı vardı. Eğer öyleyse ahırlı ve inekli ihtimaller üzerinde durarak, ona düşüncelerim yoluyla zorbalık yapmaktan vazgeçmem gerekiyordu.

Özgür yaz tatilini Kosta Rika’da, Malibu’da, Maldivler’de ve Yunanistan’da geçirmişti. Bu seyahatlerin sadece biri bile benim için büyük bir olayken, o üç ay içinde hepsine gitmiş ve görünüşe göre bunu gayet normal karşılamıştı. Maldivler’deki ikinci haftasında sıkıldığını için dönmek istediğini söylemesi -bunu birine anlatırken duymuştum- bana öyle uzak bir şeydi ki, kendimi bir an uzaylıların arasında gibi hissetmiştim. Biz Maldivler’e gitseydik annemler dönme zamanının geldiğini söylediğinde herhâlde utanmadan ağlardım.

Ah, bu arada Özgür tüm bu tatillere ailesiyle değil, dadısıyla çıkmıştı. Tamam, böyle söyleyince kulağa komik ve garip geliyor. Sonuçta on dört yaşındaki çocukların dadısı olmaz. Ama anladığım kadarıyla Kim isimindeki bu Vietnamlı kadın, hem Özgür’ü büyüten dadı hem de ailenin yardımcılarından biriydi. Bu sebeple Özgür büyüdükten sonra da işine son verilmemişti. Ve annesiyle babasının zamanı olmadığı için Özgür, planladığı tatillere -evet, tüm tatillerini kendi planlıyordu- dadısıyla gitmişti. Bu, bir filmde rastlasam bile inandırıcı bulmayacağım

bir hayattı. Fakat Özgür Anthony Korucu, tam olarak böyle bir hayatın başrolündeydi.

Yine öğrendiğime göre, Malibu'yu tatilden saymıyordu. Çünkü orada, dedesinin yazlığı vardı. Benim dedemin, köyde elli metrekare arsası vardı ve her yaz bizi çağırıp oranın ileride nasıl değerleneceğini anlatıyordu. Neyse, konumuz kesinlikle bu değil.

Onunkine benzer bir hikâyeyi bizim mahallede duysaydım, uydurulduğunu düşünürdüm. Ama burası, Serbülent Gazi Kolejiydi. (Serbülent Gazi, okulun kurucusuymuş.) Okulun bir senelik ücreti, haberlere bile konu olmuştu. Öyle bir miktarı, bırakın sadece bir yılığına okula ödemek, telaffuz etmekte dahi zorlanıyordum. Bir gün ablamla oturup, o parayla neler yapılabileceğini hesaplamıştık:

Çok istediğim elektrikli bisikletten yirmi altı tane alabilirdim mesela. (Bir tanesi neyime yetmiyorsa?)

Ablam, her *influencer*ın tavsiye ettiği mükemmel rujlardan 1.692.307.692.307.692 tane sipariş edebilirdi. (Ki bu sayıyı okuyamamıştı bile. Beni asıl şaşırtansa rujun fiyatıydı.)

Okulun bir yıllık ücretiyle, sokağın sonundaki boş dükkânı elli beş yılığına kiralayabilir, üç yüz kırk üç kez paraşütle atlayabilir, Japonya'ya on sekiz nokta üç kez gidip dönebilirdik. (Sayı buçuklu çıktığına göre, belki de birimiz dönemezdik, bilmiyorum.)

Bursluluk sınavını kazandıktan sonraki coşkı, yerini hızla endişeye bırakmıştı. Yedi sene, mahalledeki devlet okuluna gitmiştim. Babamın eskici dükkânı vardı. Annem de Lezzetli Kepçe isimindeki bir esnaf lokantasında çalışıyordu. (Yemek yapıyor, bulaşık yıkıyor, garsonluk yapıyor... Kısacası oranın her şeyi diyebiliriz.)

Yazın Lezzetli Kepçe'ye, 'Hiç Yorum Yazılmamış Yerlerde Yemek Yiyorum' videosu çekmek için, ünlü bir Youtuber geldi. O gün, lokantanın ilk yorumu da sanal dünyadaki yerini aldı:

Yemekler gerçekten lezzetliydi. Fatma teyzenin içli köftesini mutlaka denemelisiniz. Ayrıca kendisi de çok tatlı dilli. Sırf Fatma teyze için bile gelinir. Puanım 4.5.

Fatma teyze, annemdi. Ablam, niye 5.0 değil 4.5 verdiğini sormak için Youtubera mesaj attı ama cevap alamadı.

Mahalledeki herkes, ülkenin en iyi kolejlerinden birinde tam burslu okumaya hak kazandığım için beni tebrik ederken ağlamaklıydım. Tamam, çok iyi bir eğitim alacaktım. Yurt dışındaki üniversitelerin kapısı da aralanmıştı. Ama endişelerimi kimse anlamıyordu. Ben, Serbüent Gazi Kolejine ait değildim. Bursluluk sınavına, kendi deyişiyle 'bendeki ışığı' gören okul müdürümün isteğiyle girmiştim. Nedense kazanacağımı hiç düşünmemiştim.

Günlerce süren araştırmaların sonunda okulda hep ünlü ve sosyetik ailelerin çocuklarının okuduğunu öğrendim. Villalarda doğmuş, yabancı dadılarla büyümüş, çok pahalı markalarla gezen çocuklarla ne konuşacaktım?

Annem çok iyimserdi.

“Hepiniz çocuksunuz yavrum. Hemen kaynaşıp oynamaya başlarsınız.”

Bu cümleler, Serbülent Gazi Anaokuluna başlıyor olsaydım mantıklı kabul edilebilirdi. Hiçbirimiz çocuk değildik. Ergendik. Yetişkinler tarafından akli beş karış havada, huysuz genç bireyler olarak tanımlansak da kimlerin bize benzemediğini hemen fark ederdik. Okula adımımı attığım an, herkesle aynı kıyafetleri giydiğim hâlde, onlardan biri olmadığımı anlayacaklardı.

Babam, konuya bambaşka bir yerden bakıyordu.

“Okuyacaksın. Büyük adam olacaksın. Eskici Veyse’lin oğlunun, holding sahiplerinin oğlundan hiçbir eksiği yok. Hatta fazlası var. Onlar okula şoförle gelecek. Sen çamurlu yolları yürüyeceksin. Yıllar sonra hepsinin patronu olacaksın. Eee, tam burslu olmak kolay mı?”

Tamam, tamam. Babam konuyu fazla dramatize ediyor. Benimle o kadar gurur duyuyor ki, eski Türk filmlerindeki onurlu baba Münir Özkul’a bağlıyor bir anda. Okula çamurlu yolları yürüyerek gittiğim yok. Bursum,

servisi de kapsıyor. Ayrıca řu gerçeği itiraf etmek zorundayım ki tam burslu olmak, benim için fazlasıyla kolay.

İlkokul öğretmenimin deyişiyle, ‘zehir gibi’ bir kafam var. Her şeyi hemen anlıyor ve asla unutmuyorum. Üstün zekâlı falanım belki. Ama bu benim normalim olduğu için, herkes yapabilirmiş gibi geliyor. Kısa bir süre öncesine kadar, bütün sınavlardan yüz almayanların, bunu istemedikleri için yapmadıklarını düşünüyordum. Çünkü... çok kolaydı. Bir soruyu okuyup anlamamayı, çözememeyi, cevapları hatırlamamayı ya da bilmemeyi ihtimal olarak bile görmüyordum. Bu yüzden de kendimi çok başarılı hissetmiyordum.

Mahalledeki okulumda okul birincisiydim. Bazen sırf göze batmamak için, sınavlarda bazı soruları boş bırakırdım. O zaman da öğretmenler beni çağırıp ne problem olduğunu sorardı. Şöyle ağız tadıyla bir altmış almama bile izin vermezlerdi. Görünüşe göre, kolejde de birinciliği kimseye kaptırmayacak gibiydim. Üstelik burada, başarısız rolü de yapamazdım. Çünkü o zaman, bursumu kaybederdim.

Ablam, aklımı en çok karıştıran tavsiyeyi vermişti:

“Yalan söyle. Kendini zenginmiş gibi göster.”

Bunun çok saçma bir tavsiye olduğunun farkındaydım. Böyle bir yalanı ne kadar sürdürebilirdim ki? Mutlaka bir yerlerde patlardım. Okul giysilerim dışındaki eşyalarım,

HANZADE SERVİ

TAŞLI YOKUŞ SOKAK NUMARA 5

"Ronaldo mu, Messi mi?"

Ülkenin en ünlü kolejlerinden birinde tam burslu olarak okuyan Latif'in, cevabını bilmediği tek soru bu. Ama o cevabı bir şekilde bulmak zorunda. Çünkü sorunun sahibi, okulun en popüler, en zengin ve en... kokulu çocuğu. Latif kendini iki farklı dünyanın ortasındaki bir kavşakta buluyor. Bir yanda doğup büyüdüğü Taşlı Yokuş Sokak, öbür yanda okulundaki çocukların yaşadığı pırıltılı hayatlar bu sıcacık hikâyede keşişiyor.

Taşlı Yokuş Sokak Numara 5,
eğlenceli karakterleri ve iyiliğin
hâlâ aramızda olduğuna dair
verdiği umutla, kalplerin
unutamayacağı bir adrese
dönüşecek.